

хубаво. Макаръ, че се е изминало много врѣме, но той щѣлъ да ме приеме.

— Утѣши се, мило дѣте! . . . Хайде, трѣгни за бакалницата, за да не закѣснѣешъ! Нека се мине и тоя мѣсецъ, па ще видимъ, какво ще се прави.

— Азъ искамъ да се уча, мамо! Ако ще и да гладувамъ, но азъ искамъ пакъ да ходя на училище! . . .

Богданъ отиде въ бакалницата.

Стрина Василка я налегнаха тежки мисли. Тя се чудѣше какво да направи.

На другиятъ день тя се услови слугиня въ едно богато сѣмейство, а Богдана записа въ училището

Каква радостъ бѣ за него! . . . Макаръ, че се бѣха изминали повече отъ два мѣсеца, но съ голѣмъ трудъ можа да стигне своитѣ другари.

Труди се Богданъ много години, и най-послѣ отъ трудътъ намѣри сполука. Но той никога не забрави и своята майка.

